

[Aksel Larsen.]

hvervsmæssige struktur har måttet forekomme os ensidige“.

Han siger endvidere:

„Resultatet af dette er, at den europæiske liberalisering for Danmark betyder øgede valutaudgifter, men næsten ikke forøgede valutaandtægter. Liberaliseringen forværrer altså landets valutasituation.“

Må jeg foreslå den højtærede handelsminister at se efter, hvad det var vi diskuterede, dengang vi diskuterede Pariserfrilisterne her i tinget. Dengang hævdede ministeren, at Pariserfrilisterne var noget aldeles storartet noget, det måtte vi endelig tilslutte os, det ville gavne Danmarks økonomi. På mit partis vegne udtrykte jeg den opfattelse, at det ville skade Danmark. Jeg tør ikke påstå, at jeg brugte nøjagtig de samme ord, som handelsministeren har brugt i dag — eller er det i går —, men jeg sagde i hvert fald indholdsmæssigt det samme, nemlig at denne europæiske liberalisering for Danmark kommer til at betyde forøgede valutaudgifter, men næsten ikke forøgede valutaandtægter. Iøvrigt sagde handelsministeren om det samme emne lidt senere i sin tale, at

„liberaliseringsfremgangsmåden vil under disse forudsætninger let medføre, at et land som Danmark i en periode med en stærkt anstrengt valutasituation vil få arbejdsløsheden som blind passager på frilisterne“.

Ja, dette er jo en temmelig sønderlemmende kritik af disse Pariserfrilister, men det er regeringen, der har godkendt, at Danmark skulle slutte sig til dem, og regeringen har stået her i folketinget og sagt: disse Pariserfrilister er noget storartet noget, og de vil gavne Danmark. Nu kommer handelsministeren og siger, at de har vist sig at være uhyre skadelige, og han kan nu tilføje, at da man tilsluttede sig dem, håbede man, at man i betragtning af Danmarks særlige forhold ville få tildelt „en særlig gunstig udgangsposition“ ved betalingsordningens start, men det fik Danmark imidlertid ikke. Ja, man har altid håbet så meget, og når vi overfor disse håb har sagt, at de var forfængelige, har man afvist vore indvendinger. Nu erkender man, at håbene var forfængelige, men så har man naturligvis nogle nye parat.

En mængde af det, ministeren har sagt om disse frilister og om, hvorledes mange andre lande har været i stand til at undgå de skadelige virkninger af frilisterne ved at have eller indføre høje toldsatser, er rigtigt.

Jeg synes kun det havde været mest passende, om ministeren, hvis han ville give et blot nogenlunde fuldstændigt billede, havde tilføjet, at noget af det værste, der skete i denne forbindelse, var, at Amerikas Forenede Stater vel gik ind på at nedsætte deres smørtold, men dagen efter dæmpede jubelskrigene i Marshallpressen i Danmark ved at indføre absolut forbud mod indførsel af dansk smør. Det er den måde, Danmark er blevet behandlet på, og det er igen et håb, der er bristet. Jeg henviser til, hvad handelsministeren siger siden i sin tale. Side 13 i det dupligerede eksemplar, der er stillet til min rådighed, for hvilket jeg takker, siger ministeren, at foruden det, han har nævnt, må valutakrisens årsager

„fortrinsvis søges et helt andet sted, nemlig i prisudviklingen“.

Han tilføjer:

„Forskydningen i forholdet mellem vore importpriser og eksportpriser har indtil nu betydet en forringelse af bytteforholdet på op imod 20 pct., og i dette forhold må man søge den væsentligste forklaring på det valutaunderskud, der foreløbig er fremkommet for 1950. Med en udenrigshandel af den størrelse, vi kan regne med for 1950, svarer forringelsen i bytteforholdet til et årligt valutatab på 600—700 mill. kr. Her er altså nøglen til de økonomiske vanskeligheder, Danmark står overfor i dag.“

Jeg sagde før, at ministeren syntes at begynde på at anvende selvkritikkens metode, og det skal jeg ikke laste ham for. Det ville imidlertid være prisværdigt, hvis han havde talt rent ud på dette punkt. Han taler om „prisudviklingen“, men det, det drejer sig om, er jo prisudviklingen i forbindelse med og efter devalueringen. Dengang devalueringen gennemførtes, forkyndte ministrene, f. eks. den højtærede finansminister og den højtærede statsminister, at bortset fra at devalueringen var noget, vi var tvunget til, var den en uhyre fordel. De forsikrede, at f. eks. Englandsprisen til Danmark ikke ville stige, medens Amerika ville blive tvunget til at sætte sine eksportpriser til Europa ned, og statsministeren erklærede, at devalueringen ville hjælpe os til at skabe balance i vor udenrigshandel og på valutaens område. Det var det, regeringen sagde, da man skar kronen ned i september 1949. Vi kommunister erklærede: Dette vil ikke blive tilfældet, England vil sætte sine priser i vejret, Amerika vil ikke sætte sine ned. Det vil ikke blive lettere for Danmark at eksportere til Amerika; det bliver ikke til